

Планета мавп. роман

Про книгу

«Планета мавп» - науково-фантастичний роман французького письменника П'єра Булля, написаний у формі щоденника. Його головний герой - журналіст Улісс Меру, який у складі космічної експедиції потрапляє на планету, де правлять розумні мавпи, а люди, тупі тварини, не зуміли піднятися вище по еволюційних щаблях. Сповнена їдкої іронії, ця книжка була і зостається рефлексією на тему соціальних змін і вічного циклу розвою і занепаду великих цивілізацій.

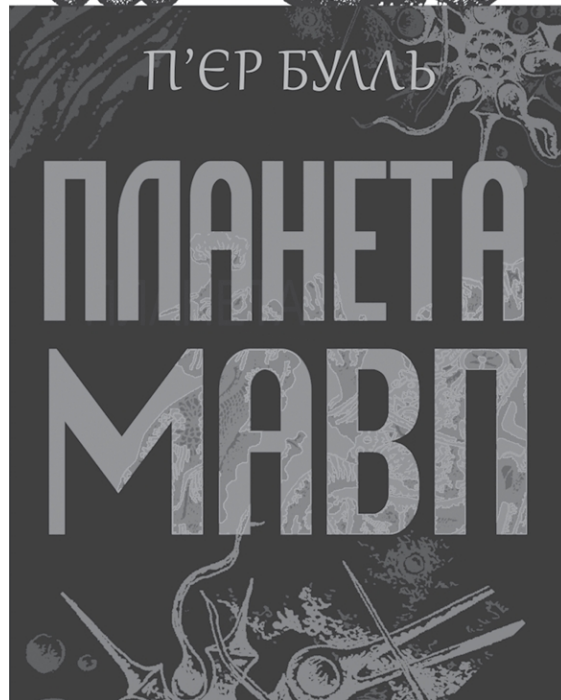
ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ

Г'ЕР БУЛЛЪ

ПЛАНЕТА
МАВІ

 БоҒдан

Серію «Чумацький шлях» засновано 2015 року
Pierre Boulle
La planete des singes.
© Editions Julliard, Paris, 1963, 2001
Переклав з французької *Василь Лантійчук*

«Планета мавп» — науково-фантастичний роман французького письменника П'єра Булля, написаний у формі щоденника. Його головний герой — журналіст Улісс Меру, який у складі космічної експедиції потрапляє на планету, де правлять розумні мавпи, а люди, тупі тварини, не зуміли піднятися вище по еволюційних щаблях. Сповнена їдкої іронії, ця книжка була і зостається рефлексією на тему соціальних змін і вічного циклу розвою і занепаду великих цивілізацій.

Видавництво Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

Видавництво Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «Видавництво Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Л. Каденюка, 27: т/ф (044) 296 8956, nk-bogdan@ukr.net

Мережа книгарень «Дім книги»: dk-books.com т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Передмова

Головне призначення літератури — покращувати людину зокрема і суспільство загалом. Саме на це націлені видатні літературні твори, до яких, безперечно, належить і роман «Планета мавп» (1963) французького письменника П'єра Булля. У цьому знаковому творі наявні дві тематичні критичні лінії. Перша — критика суспільства людей, його організації, наукової й адміністративної ієрархії на прикладі «суспільства мавп», де за збірним образом різних видів мавп виразно проглядаються людські типажі сучасного суспільства. Французький письменник «розклав» спільноту людей на орангутангів — представники офіційної науки й адміністратори; горил — силовики, наглядачі, мисливці і чорнороби; шимпанзе — науковці та інші різновиди інтелігенції.

Очевидно, що П'єр Буль, як і Джордж Орвелл, вважали перетворення вільної спільноти на авторитарну державу найнебажанішим сценарієм розвитку людства. Читач, який пам'ятає реалії СРСР або має уявлення про Росію за будь-який період її історії, дивлячись на розподіл ролей мавп у романі-трагедії Булля, багато про що згадає. Надто в ситуації з «офіційною наукою».

Друга тематична лінія роману – застереження, аби планета людей не стала планетою мавп, як це відбулося на Сорорі в далекому сузір'ї кривавої зірки Бетельгейзе. На тій планеті люди дозволили прийти до влади мавпам, після чого ті стали «вищою расою», прогнали людей у ліси й перетворили їх на об'єкт полювання й медичних досліджень. Мавпи принесли на землю людей власну державність, власне бачення суспільства. Керівниками могли ставати лише тупі, але хитрі й некреативні персони, згідно із «лінією партії»; офіційна наука існувала винятково для підтвердження вигадок «раси переможців» і забороняла будь-які висновки, що суперечили офіційній доктрині; а будь-які поважні події чи зміни в суспільстві могли відбуватися лише за схвалення силовиків (горил).

Головною ідеологією мавп стало їхнє божественне походження, яке полягало в тому, що мавпу створив Бог, а люди завжди були дикунами. Тобто, мавпи вирішили переписати історію так, ніби вони «тут завжди жили», а людей «хтось вигдав». Для цього історична наука перейшла під цілковитий контроль представників офіційної науки (орангутангів). Усе, що ставило під сумнів офіційну «наукову» версію мавп, горили забороняли.

Однією з визначальних тем роману є те, що мавпи, які захопили світ людей, за десять тисяч років так і не змогли здійснити жодного винаходу — вони могли лише повторювати те, що до них винайшли люди. Мавпи могли лишень МАВПУВАТИ, послуговуватись технологіями людей, красти історію людей тощо. Власної історії вони соромилися й усіляко намагалися її приховати. І це до болю нагадує ситуацію, коли інша держава на чолі з силовиками, яка вигдала власну історію, намагається оселитися там, де, за їхніми вигадками, вони «завжди були», і де їм, як мавпам на Сорорі, стати «великими» заважають люди.

Роман «Планета мавп» написаний від імені головного героя — журналіста Улісса Меру, єдиного з екіпажу людей, хто долетів до Сорори і зміг звідти втекти. Власне, твір — це його щоденник, виловлений у Космосі через тисячі років після подій, описаних у «Планеті мавп».

У творі цивілізація людей зазнала поразки від мавп і загинула.

На жаль, жодна з екранізацій твору досі не лише не розкрила ідейного задуму П'єра Булля, але й належним чином не передала сюжету твору.

Перекладач

ЧАСТИНА ПЕРША

Джінн і Філліс чудово провели відпустку, подорожуючи якомога далі від обжитих планет.

На той час міжпланетні й міжзоряні подорожі вже перестали бути чимось незвичайним і стали доступними для всіх охочих. Ракети возили туристів помилуватися розкішними краєвидами Сіріуса, або ж банкірів — на знамениті Біржі Арктура та Альдебарана. Але Джінн і Філліс, заможне подружжя нероб, тягла в космос їхня незвичайна поетична вдача. Вони кружляли всесвітом задля власної втіхи на напнутому вітрилі.

Їхній корабель скидався на кулю, оболонка якої — вітрило — тонесенька й легесенька, рухалась у просторі під тиском світлових променів. Такий пристрій завжди скеровував корабель у протилежному напрямку від найближчої зірки (однак достатньо далекої, щоб її тяжіння не було надміру потужним); а що зоряна система Джінна й Філліс мала три розташовані досить таки далеко одне від одного сонця, то на їхній кораблик було спрямовано три світлові потоки. І Джінн винайшов напрочуд хитромудрий спосіб навігації в просторі. Він подвоїв вітрило корабля зсередини чорними запонами, які за потреби можна було згортати чи розгортати, тож у такий спосіб здатність певних секцій відбивати світло змінювалася, і водночас змінювалася рівнодійна сила променевого тиску. Окрім того, за бажанням, ця оболонка могла збільшуватися чи зменшуватися в об'ємі. Так, коли Джінн — пілот — хотів наддати ходу, він якомога збільшував діаметр оболонки. Тоді вона вбирала променевий вітер величезною поверхнею, і корабель мчав у глибини простору на шаленій швидкості, від якої паморочилась голова у Філліс, супутниці Джінна. Коли паморочити починало й Джінна, вони, уткнувши погляди в таємничу безодню, куди мчав їхній корабель, охоплені палкою жагою, лягали. І навпаки, коли вони хотіли сповільнити лет, Джінн натискав на іншу кнопку. Вітрило звужувалось аж до тих пір, доки ставало таким, щоб умістити лишень їх обох, тісно притулених одне до одного. Промені

майже не тиснули на невеличку кульку, і вона, рухаючись уже тільки за інерцією, здавалося, непорушно зависала в просторі на невидимій нитці. Молодят охоплювала п'янка млість і час тоді завмирав у цьому тісному, створеному ними самими світі, який Джінн порівнював із непорушним вітрильником посеред океану, а Філліс — із пухирцем повітря на павутинці водяного павучка.

Джінн знав і інші способи маневрування, які серед космонавтів вважалися фігурами вищого пілотажу, — скажімо, як повернути корабель, використовуючи тінь планети або зірки. Він навчав цієї премудрості й Філліс, і незабаром вона могла пілотувати кораблем так само вправно, як і він, а інколи ще й сміливіше. Траплялося, що вона, коли була за стерном, розвивала таку швидкість, що корабель аж виносило за межі їхньої сонячної системи, — вона нехтувала магнітною бурєю, яка, бувало, починала колихати світлові глибини й підкидати їхній човник, мов горіхову шкаралупу. Уже кілька разів Джінн, знагла розбуджений бурєю, кидався до пульта й відпихав від нього Філліс. Після такого іноді, щоб дістатися до найближчого порту, йому доводилося навіть викликати ракету допомоги, передбаченої на випадок крайньої необхідності, хоч це й вважалося ледь не ганьбою серед космічних пілотів.

Того дня Джінн і Філліс лежали побіч посеред своєї кулі, не переймаючись нічим, і дбали лише про те, як отримати за відпустку більше втіхи, вигріваючись у променях трьох своїх сонць. Джінн лежав із заплющеними очима й думав тільки про своє кохання до Філліс. А Філліс, як це частенько з нею траплялося, повернулася на бік і споглядала безмежжя всесвіту, загіпнотизована порожнечою космічної безодні.

Раптом вона стрепенулася, насупила брови й підвелась на лікоть. У цій порожнечі щось блиснуло. Вона почекала хвилину, і блиск повторився, неначе промінь відбився від блискучого предмета. Космічне відчуття, яке вона набула під час мандрівки просторами всесвіту, не могло її підманути. До того ж, Джінн, розбуджений супутницею, підтвердив її здогад: повз них пропливала блискуча річ, віддаль до якої вони визначити ще не

могли. Джінн ухопив бінокль і направив його на загадковий предмет, а Філіс зіперлася на його плече.

— Це щось маленьке, — мовив він. — Схоже, скляне... Не заважай. Воно наближається. Його швидкість більша, ніж наша. Здається...

Обличчя його посерйознішало. Він опустил бінокль, який одразу ж підхопила Філіс.

— Це пляшка, люба.

— Пляшка?!

Вона теж подивилася в бінокль.

— Так, пляшка. Я її виразно бачу. Вона зі світлого скла й закоркована. Я бачу... Усередині щось біле... папір; мабуть, записка. Джінне, нам треба виловити її!

Такої думки був і Джінн, він уже почав вправно маневрувати, аби вийти на траєкторію незвичайного тіла. Незабаром йому це

вдалося їй вони зменшили швидкість, щоби предмет наздогнав їх сам. Тимчасом Філіс надягнула скафандр і крізь подвійний люк вийшла з вітрильника. Там, однією рукою тримаючись за линву, а іншою стискаючи довге руків'я підсаки, вона приготувалася «рибалити».

Це була вже не перша їхня зустріч зі сторонніми предметами, тож вони навчилися послуговуватися підсакою. Пливучи повільно або й зовсім непорушно зависаючи в просторі, вони не один раз знаходили щось нове й робили відкриття, недоступні для тих, хто літав у ракетах. До своєї колекції Філіс уже назбирала чимало уламків розпорошених планет, шматків метеоритів, що прилітали з глибин космосу, й уламків сателітів доби початку завоювання простору. Цим своїм зібранням вона неабияк пишалася, однак пляшка їм трапилась уперше, і Філіс не мала сумніву, що там лежить якась записка. Усеньке її тіло тремтіло від нетерплячки; вона розмахувала рукою, неначе павук, що снує павутиння, й гукала в мікрофон:

— Повільніше, Джінне... Ні, трохи швидше, а то вона нас обжене. Лівий борт... Правий борт... Так... Є!

Вона переможно скрикнула й зі здобиччю в руках повернулася на борт.

Це була велика, ретельно закоркована пляшка. Усередині виднівся сувій паперу.

— Джінне, розбий її, мерщій! — невгавала Філіс, тупочучи ногами.

Джінн, спокійніший, вже акуратно зрізав шматки воску. Проте, коли пляшка була вже відкрита, він завважив, що сувій паперу витягти звідти просто так неможливо. Він удав, що поступається нетерплячим проханням подруги, й молотком розбив скло. Сувій розгорнувся сам. Це була сила-силенна тонесеньких аркушків, списаних дрібним почерком. Рукопис було написано мовою Землі, яку Джінн добре знав, бо певний час навчався якраз на цій планеті.

Однак якесь почуття застерігало його, щоб він не читав цей документ, який таким дивним чином потрапив до їхніх рук. Але

наполягання Філіс зробили свою справу. Сама вона мову Землі знала кепсько, тож потребувала його допомоги.

— Джінне, благаю тебе!

Він максимально зменшив площину вітрила, щоб кораблик просто завис у просторі, упевнився, що попереду немає перешкод, ліг біля подруги й почав читати рукопис.

2

Я звіряюся простору й передаю йому цей рукопис не задля того, щоб покликати на допомогу, а щоб, можливо, допомогти відхилити страшну біду, яка загрожує людству. Нехай змилюється над нами Бог!..

— Людству? — здивовано перепитала Філіс.

— Так і написано, — потвердив Джінн. — Ти перебиваєш мене з самісінького початку.

І він продовжив читання.

Я, Улісс Меру, знову в космічному кораблі, цього разу вже з родиною. Ми зможемо проіснувати ще багато років. На борту ми вирощуємо городину, садовину і тримаємо домашніх тварин. Нам нічого не бракує. Може, одного дня ми знайдемо якусь гостинну планету. Та сподіванка ця така мізерна, що годі й мріяти. Ось докладний звіт про те, що сталося зі мною.

2500-го року я й мої товариші вилетіли на космічному кораблі, прямуючи в той далекий закуток всесвіту, де владарює надвелика зірка Бетельгейзе.

Це був честолюбний задум, найсміливіший з усіх, які досі народжувались на Землі. Бетельгейзе, альфа Оріона, як називали її астрономи, від нашої планети була на віддалі трьохсот світлових років. Вона примітна з кількох уваг. По-перше, своїм розміром: її діаметр у триста-чотириста разів перевищував діаметр нашого Сонця, тобто якби її середину сумістити з серединою Сонця, це страховисько сягнуло б орбіти Марса. По-друге, силою свого світла: цю зірку першої величини, найяскравішу в сузір'ї Оріона, попри таку віддаленість, було видно із Землі неозброєним оком. По-третє, природою свого випромінення: криваво-оранжеве полум'я, яке обрамляло її, справляло неабияке враження. Нарешті, сяйво цього світила було мінливим: яскравість його через кожен певний проміжок часу мінялася, — це спричиняли зміни її діаметру. Бетельгейзе була пульсуючою зіркою.

Чому після дослідження Сонячної системи, де всі планети виявилися без життя, метою першого міжзоряного польоту було обрано таке віддалене небесне тіло? Так вирішив професор Антелль. Головний організатор починання, на яке він потратив увесь свій величезний статок, командир нашої експедиції, він сам спроектував космічний корабель і наглядав за його спорудженням. Під час польоту він пояснив мені слушність свого вибору.

— Мій дорогий Уліссе, — сказав він. — Долетіти до Бетельгейзе нам не набагато важче і лишень трішки довше, ніж, скажімо, до значно ближчої зірки Проксіми Центавра.

Тут мені заманулось запротестувати й похизуватися своїми щойно набутими астрономічними знаннями.

— Трішки довше?! Але ж до зірки Проксіми Центавра від нас лише чотири світлових років, а до Бетельгейзе...

— Триста, я цього не заперечую. І ми долетимо туди за трохи більше, ніж два роки, однак на подорож до Проксіми Центавра ми б згайнували часу майже стільки ж. Вам це, певна річ, здається неймовірним, бо ви звикли до наших міжпланетних космічних польотів, цих блошиних стрибків, у яких сила прискорення є лише на старті і триває лише кілька хвилин, а швидкість власне польоту сміховинно мала, й над усяке порівняння менша від нашої... Часу у нас достатньо, тож я розповім вам дещо про наш корабель.

Завдяки вдосконаленим ракетам, які мені вдалось винайти, цей корабель може пересуватись у просторі з найбільшою швидкістю, яка взагалі доступна для матеріального тіла, себто зі швидкістю світла мінус *епсilon*.

— Мінус *епсilon*?

— Я хочу сказати, що наша швидкість наближається до швидкості світла і менша за неї лише на одну мільярдну, якщо вам так зрозуміліше.

— Гаразд, — мовив я. — Це я розумію.

— А ще вам потрібно знати, що коли ми летітимемо з такою швидкістю, наш час значно відстане від земного, і розрив цей тим більшатиме, чим швидше ми летітимемо. Наприклад, поки

тривала наша розмова, тут у нас минуло кілька хвилин, а на Землі — кілька місяців. Коли ж наш корабель розвине найвищу швидкість, час для нас замалим не зупиниться, хоч ми цього й не помітимо. Кілька секунд для вас і для мене, кілька ударів наших сердець відповідатимуть кільком рокам земного часу.

— Я й це розумію. Таким чином, ми можемо сподіватися, що долетимо до мети нашої подорожі до того, як помremo. Але чому тоді подорож триватиме два роки? Чому не кілька днів чи всього кілька годин?

— От якраз до цього я й веду. Усе дуже просто. Щоб досягти швидкості, коли час майже зупиняється (при цьому ми не перевищуємо межової для нашого організму швидкості), нам потрібно близько року. А ще рік піде на сповільнення. Тепер ви збагнули умови нашого польоту? Дванадцять місяців прискорення, дванадцять місяців гальмування, а між ними всього-на-всього кілька годин, протягом яких ми пройдемо найбільший відтинок нашого шляху. Тепер ви повинні зрозуміти, чому шлях до Бетельгейзе не набагато триваліший, ніж до Проксими Центавра. У останньому випадку ми б також потратили рік на прискорення й рік на гальмування, а між ними, мабуть, кілька хвилин замість кількох годин. На загал, різниця невелика. А позаяк я старію і, без сумніву, на ще одну подорож сил уже не матиму, то й обрав таке віддалене місце з надією, що знайду там світ геть не такий, як у нас.

Такі розмови заповнювали наше дозвілля на борту, і я проймався дедалі більшою повагою до колосальної ерудованості професора Антелля. Не існувало такої царини науки, в якій би він не був знавцем, і я почувався щасливим, що мав такого наставника у такому відчайдушному починанні. Як він і передбачав, подорож тривала біля двох років нашого часу, упродовж яких на Землі минуло три з половиною століття. Єдина прикрість: коли ми повернемося, то застанемо нашу планету постарілою на сімсот чи вісімсот років. Проте ми майже не переймалися цим. Я навіть підозрював, що перспектива втекти від людей свого покоління була для професора додатковою привабою. Він часто зізнавався, що люди йому обридли...

— Люди, весь час люди, — знову урвала Філіс.

— Люди, — підтвердив Джінн. — Так написано.

Протягом усієї подорожі ми не мали жодної пригоди. Ми стартували з Місяця. Земля й решта планет швидко зникли з виднокола. Ми бачили, як Сонце зменшувалося й ставало на небі завбільшки як апельсин, потім завбільшки як слива, далі блискучою цяткою й, зрештою, простою зіркою, виділити яку серед міріад зірок Галактики міг лише професор-всевіда.

Отож, ми жили без сонця, але зовсім від цього не потерпали — корабель мав джерела рівноцінного світла. Ми не нудились, — розмови з професором були напрочуд цікаві; за ці два роки я дізнався більше, ніж за все своє попереднє життя. Я також навчився керувати кораблем. Це виявилось досить легкою справою: потрібно було лишень давати команди електронним приладам, які робили всі підрахунки й керували безпосередньо механізмами.

Приємну розраду ми мали завдяки нашому саду. На борту корабля він займав значне місце. Професор Антель, який серед іншого цікавився й ботанікою та сільським господарством, хотів скористатися подорожжю й перевірити деякі теорії про схрещення рослин у космосі. За дослідну ділянку йому правила оранжерея об'ємом у десять кубічних метрів. Завдяки ярусному розміщенню використовувались усі її просторові можливості. Ґрунт поновлювався органічними добривами, і не минуло ще й двох місяців з часу нашого відльоту, як ми з радістю побачили проріст городини, яка згодом доставчала нам здорову поживу. Не оминув професор увагою не тільки корисне, а й красиве: на одній грядці він посадив квіти і доглядав їх з особливою любов'ю. Цей дивовижний чоловік прихопив ще кілька пташок, метеликів і навіть одного шимпанзе, якого ми охрестили Гектором і який усю дорогу розважав нас своїми витівками.

Було цілком очевидно, що мудрий професор не вельми любляв людей, хоча й не був людиноненависником. Він часто говорив, що не чекає від людства нічого путнього, і, певно, тому

...

— Людиноненависник? — знову перебила здивована Філіс. — Людство?

— Якщо ти перебиватимеш мене на кожному реченні, — сказав Джінн, — ми ніколи не дочитаємо до кінця. Мовчи і намагайся, як я, зрозуміти хоч що-небудь.

Філіс присягнула мовчати, поки Джінн дочитає рукопис до кінця, і дотримала слова.

— ... і, певно, тому у величезному кораблі, де могло би поміститися кільканадцять родин, була розміщена численна колекція рослин, кілька видів тварин, але пасажирів налічувалося лише троє: він сам; його учень, молодий фізик Артур Левен, який подавав великі надії; і я, маловідомий журналіст Улісс Меру, якому випадково довелось брати у професора інтерв'ю. Дізнавшись, що я неодружений і пристойно граю в шахи, він запропонував мені летіти з ним. Для молодого журналіста це була блискуча нагода. Оскільки мій репортаж буде опублікований лише через вісімсот років, то, може, хоча б через це він матиме якусь виняткову цінність. Я захоплено прийняв пропозицію.

Отож, подорож проходила без перешкод. Єдиною неприємністю було збільшення тяжіння за рік прискорення й рік гальмування. Ми мусили призвичаїтись до того, що наші тіла важать у півтора рази більше, ніж на Землі. Спершу це надзвичайно втомлювало, але невдовзі ми перестали на це зважати. Між двома цими періодами була цілковита відсутність ваги з усіма смішними наслідками, що впливали з цього; але оскільки невагомість тривала всього лише кілька годин, то ми фактично не зазнали якоїсь шкоди.

І ось одного дня після цього досить тривалого перельоту ми, схвильовані, побачили зірку Бетельгейзе, мов намальовану на повновидому небі.

Радісне збудження, що супроводжує подібні видовища, описати неможливо. Зірка, яка ще вчора була блискучою цяточкою серед міриад безіменних цяток небозводу, стала потроху вирізнятися на чорному тлі і вписуватися в простір, набуваючи форму й розмір. Спочатку вона була маленькою блискучою горошиною, потім, набираючи жовтогарячого кольору, стала завбільшки як апельсин, й урешті зависла в космосі, подібна до нашого земного світила. Для нас народилося нове сонце, червонясте, ніби наше на вечірньому прюзі, і ми вже відчували його тепло й тяжіння.

На той час наш корабель уже збавив швидкість. Ми наближались до Бетельгейзе, аж поки її розмір значно перевищив розміри усіх бачених нами досі небесних тіл. Враження було казкове! Антелль дав кілька вказівок роботам, і ми стали кружляти довкола надвелетенської зірки. Тоді вчений налаштував свої астрономічні прилади й розпочав спостереження.

Невдовзі йому пощастило виявити чотири планети та визначити їхні розміри й відстань від зірки-світила. Одна з цих планет, друга від Бетельгейзе, рухалась по орбіті, близькій до орбіти нашого корабля. Вона мала приблизно такі ж розміри, як і Земля. Її атмосфера складалася з кисню й азоту, вона оберталася довкола Бетельгейзе на віддалі, рівній трьом віддалям Землі від Сонця, але завдяки розмірам надвеликої зірки та її відносно невисокої температури їй діставалося приблизно стільки ж тепла, скільки й нашій планеті.

Ми вирішили вибрати цю планету першим об'єктом наших досліджень. Роботи отримали нові розпорядження, і корабель вийшов на задану орбіту. Тут, вимкнувши двигуни, ми могли без поспіху досліджувати новий для нас світ. Крізь телескоп було видно моря й материки.

Наш корабель був кепсько пристосований для посадок на планети. Але для цього в нас були три ракетоплани значно

менших розмірів, які ми називали катерами. Ми сіли в один із них, прихопивши з собою деякі вимірювальні прилади й Гектора — шимпанзе, що, як і ми, мав скафандр і звик нас супроводжувати. Що стосується корабля, то ми просто залишили його на постійній орбіті. Там він перебував у такій самій безпеці, як теплохід, що стоїть у порту на кітві; ми ж бо знали, ніякі сили не примусять його зійти зі своєї орбіти.

Маючи такий катер, сісти на подібну планету було зовсім не важко. Коли ми ввійшли в щільні шари атмосфери, професор Антелль взяв проби зовнішнього повітря й проаналізував його. Він виявив, що воно такого ж складу, як і земне на аналогічній висоті. Я не мав часу розмірковувати про цей дивовижний збіг, бо поверхня стрімко наближалася, — залишалось всього кілька десятків кілометрів. Усі операції виконували роботи, тож мені залишалось тільки прилипнути носом до ілюмінатора і з радісним серцем споглядати невідомий світ, який нам випало відкрити.

Планета була дивовижно схожа на Землю. Враження це посилювалося з кожною хвилиною. Тепер я неозброєним оком розрізняв контури континентів. Повітря було прозоре, ледь наповнене блідо-зеленою барвою, інколи з оранжевим полиском, неначе в нашому надвечірньому небі над Провансом. Океан був блакитнуватий із зеленим відливом. Картина берегів дуже відрізнялася від усього, що я бачив у нас, хоча я й намагався знайти якісь аналоги: аж надто багато подібності було в усьому іншому. Але сюди схожість не сягнула. Географія обох півкуль планети нічим не нагадувала ні наш Старий, ні Новий Світи.

Нічим? Стривайте, навпаки! Нагадувала, і найголовнішим! Планета була населена. Ми пролітали над містом, містом досить великим, від якого навсібіч розходилися дороги, обсажені деревами, а дорогами рухалися автомобілі. У мене встигло скластися загальне враження про місто: широкі вулиці й довгі білі прямокутні будинки.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ